

Հովհաննես Թումանյան

Քրիստոս հարյավ... Ա՛խ, և այս հոժ...

Քրիստոս հարյավ... Ա՛խ, և այս հոժ
Մութ-մրռայլից, երանի,
Հառներ հոգիս կրրակ ու բոց,
Ջրվարթ հոգիս երբեմնի:

Եվ, երանի, նույն սաստկությամբ
Միրո կիրքը ևս հառներ,
Երկինքս էլի դառնար անամպ,
Միտքըս ուժգին սավառներ...

Լո՛ւտ կաց, անմիտ, ի՛նչ ես լալիս

Վրիստ ձայնով ծերության,
Դեռ քո ճամփին լույս է տալիս
Ճառագայթը վաղորդյան:

Եվ մրռայլից, որ կա իջած
Ծանր ու տարտամ քո սրբտին,

Պիտի հառնեն տանջված, խաչված
Ցրնորքները քո նախկին:

